

ארצות הברית
ערימה של גויות

עם עלות השחר, באחד הימים לפני שלושה שבועות, הבחין זקיף דרום-קוריאני רועד מקור, בגלי-הסתערות סינית המתקרב לעבר עמדתו, על גבעת המשולש במרכז החזית. חבריו הספיקו בקושי להתעורר, כשטרף הקרב האכזרי שנמשך למעלה משבוע, הגבעה החליטה תריסר פעמים את בעליה, כשערמות של קוריאנים, צפוניים ודרומיים, סינים ואמריקאים נערמות מסביבה. משנסתתם הקרב, ללא שינוי ניכר בחזית, בישרה העתונות האמריקאית לקוראיה, כיני הם האבות והאמהות של החיילים, כי קרוב לאלף איש נהרגו, נפצעו ונעלמו. היה זה מסטר האבידות השבועי הגדול ביותר מאז החלו השיחות האינסופיות על שבתת הנשק. סוף אדום, סוף שחור. הקצינים למדו דרי-הקרבנות בבונקרם של קוראיה התקשו להבין את פשר התקפה, סברו שאין לה הזדקף צבאית. אולם השבוע נתגלתה תר צאה אחת. היתה זו תוצאה שהיוודה מסביב לכדור הארץ: הגנרל דווייס איינהאור נבחר לנשיא ארצות הברית על גלי תנועה לאומית גדולה. הסיסמה העיקרית היתה: רק הגנרל יכול להשכין שלום בקוראיה, לשים קץ לסכנה.

סיסמה זו, שנפלה מן השמים מכוסי-הענן נימ של חזית קוראיה דקה הצידה את כל הסיסמאות שנראו כמכריעות בראשית המערכה. איסור השביתות, הורדת המחירים, הקלת עול המסים - כל אלה נראו פחות חשובים מול ערמת הגויות. כוספו של דבר נשארו שני סוסים באורחת הגנרל, הסוס האחד היה אדום, ילדו הקרבות בחצי-האי הרהוק. הסוס השני היה שחור, והוא נולד בסנינות האפלות של השחיתות הפוליטית.

האב הגדול. עולי טיכונסון נתגלה ב"ימי המערכה כאישיות מבריקה, כבש את לב הבושיקלים. אולם כשנתעורר ענין החיים וה"מות, לא בקשו האנשים אריסטוקראט שקט ומהיר, הם בקשו את האב הגדול, האדם מנוסה הקרבות, האיש שפיקד על מליונים. הגנרל תפס את הגל, וכשחיון הלומו כמי הרה רכב עליו עד תומו. הוא מסר את ההודעה הדרמטית ביותר של המערכה כולה: עם הבחור יסע בעצמו לקוראיה, יבקש במקום את הדרך לחיסול המלחמה. היתה זו הודעה שלא אמרה הרבה, אך היתה לה השפעה רבנית אוריה. בעיני רוב הפרשנים היתה זאת הנקודה המכרעת של המאבק.

האזרח לא צחק. אולם גם התפירות של קוראיה ומיזרסי גדר-התיל, שהוכירו יותר ויותר את תמונת הזוהר של מלחמת העולם הראשונה, לא השכיחו את מאורות השחיתות בחשינגטון. משך שנה תמימה נתגלתה שורה ארוכה של שערוריות, מקרים של קבלת שוחד ומתן סרטוקציה, שעלו בליוני דולרים למשלם המסים האמריקאי. ומאחר שאיש זה משלם לקופת הדוד סם את מרבית הכנסותיו (בניגוד למשלם המסים הישראלי, שאצלו קיים הבדל ניכר בין הלכה ומעשה), לא מצא הדבר חן בעיניו.

לוא היה הנשיא טרומן פועל בעוד מועד ומטאטא את הוזהמה במטאטא ברזל, יתכן והיתה התבוסה נמנעת. אולם, כמו מנהיגי הסוכנות היהודית, נקט בקו קצרי-ראי יתר. צחק מכל הענין, ניסה להעמיד פנים שהשחיתות אינה אלא המצאה של יריב פוליטי. את האזרח הדבר לא הצחיק - כפי שנזכרה, הנשיא, במאורח. כסופו של דבר שיכנעה סיסמה פשוטה של אייק: מפלגה הנמצאת בשלטון משך עשרים שנה מוכרחה להסוך מושחתות. גלוי הזולז באזרה, השחיתות והפרוטקציה מוכרחים ליגיע בה לממדים מצעילים. היה זה נימוק פשוט מאד, חותך מאד - ובמקרה גם נכון מאד.

גרמניה
המשוררת

אם שיה לבך נוצח ירחף על שדות השלום, דאגות רוחך תעלמנה תוחלת תבוא בחלום... מלים אלה, הנוגעות ללב, אינן פרי האשה ראתו של משורר בלתי ידוע, להיפך, האשה שרשמה אותן בכתיב מסולסל, ידועה מאד בעולם ובישראל, אם כי לא כמשוררת. אילזה קוך, "החיה הבלונדית של בוכנולד", אשת תו של מחקה מחנה השמדה, קנתה לה שם עולם כאחת הדמויות הסאדיסטיות של ה'

היסטוריה. * יחד עם שם העולם קנתה לעצ" כה גם פסקדין של מאסר עולם, מפי שופטים בעלי לב רחמן. בשעת המשפט התפרצה אילזה בהיסטוריה, שברה את הריהוט בתא בית-הסוהר. הרופ" אים העידו שהיא סובלת מתסביך אשמה. הם סברו שהדבר אינו נורמלי, אולם השופ" טים האמינו, כנראה, שהדבר טבעי, נתנו שהות מספקת לחיה הבלונדית להרהר ב" אשמתה.

במשך זמן מה הפכה אילזה קוך דתית מאד. הדבר עזר לה, לדבריה, "לחשל את נפשה". אך כעבור זמן מה לא עזר החישול: היא רבה עם הכומר. ואז גילתה תגלית: "אני חושבת שאם אחרי 8 שנים בבית ה" סוהר אני מסוגלת לכתוב כל בוקר שיר טוב, תהיה נשמתי ברוכה באותה מידה," כתבה לאמה. אולם אילזה לא לקחה גם עתה במחלת הצניעות. "לא כל אדם יכול לעשות זאת," כתבה בגאווה. "דרוש לכן כוח עליון, וכוח זה גובר בקרבי מיום ליום." יתכן שגם השופטים סברו שאין לגזול את ההשראה הדרושה ממשוררת עולה. הם דחו את ערעורה, אשרו בשנית את פסק-הדין של מאסר עולם.

למה להתרגש

בניגוד לאילזה קוך (ראה למעלה) הת" הלכו שדים רבים בגרמניה שלא הגיעו אל המנוחה הנפשית. בין אלה היו כמה אלפי חיילים משוחררים, אנשי ה"ס.ס. הקרבי לש" עבר, שערכו הפגנת ענק, דרוש צדק כלפי עצמם. כאשר פלשו בנות הברית אל לב מולדת גלבי-הקסר, היה ברעתן להכריז על הצבא הגרמני כעל ארגון פושע. הדבר לא נעשה, לפי דרישת הקצינה המקצועית באנגליה ובאמריקה, שחששה כי הפגיעה בכבוד ה" כקצוע הצבאי תשמש תקדים מסוכן. אולם ה"ס.ס. הוכרו כולו כארגון פושע, מחבריו נשללו כל הזכויות לקבל פנסיות, תגמולי נכים וסעד אחר, שניתן לחיילים משוחר" רים רגילים.

אנשי ה"ס.ס. ראו בדבר עול משותף. הם יעצו שרק חלק קטן של ארגונם, בעורף, יעסק במעשים בלתי נעימים, כגון השמדת יהודים. אולם הם, אנשי ה"ס.ס. הקרבי, לא היו למעשה אלא חיילים קרביים רגילים שהוצבו לגדודים המצטיינים, כמו הקומנד" דו הבריטי. הם לא נבדלו מחיילים אחרים אלא בסמליהם ובמדיהם. למעשה קיבלו כל החיילים המקצועיים

אילזה (החיה הבלונדית) קוך
דת, שירה וגם כות עליון

הגרמנים דעה זו. הפגיעה בחבריהם פגעה ברגשותיהם העדינים ביותר. מגוי נגמור היה אתם שלא יוכלו לחזור ולשרת בצבא מבלי

* בין השאר היתה אילזה היפה חלושה לכתובות קעקע. בראותה אסיר בעל כתובת כזאת היתה מבקשת להרגו בצורה שלא תזיק לעורו. הנוצחים היו חסירים את העור, מש" תמשים בו כדי להכין לאילזה קוך טוכך של מנוחה. * ראשי תיבות של שו"ש-טאפל, "פלוי גות תמן". הפלוגות הקמו כחיזות-עילית לפיהרר. בימי המאבק על השלטון, אחרי שפלוגות-הסער החזמות נתגלו כבלתי נאמי נות לפיהרר.

שיוחזר הכבוד לחלק זה של חבריהם. נ"ר אחר שבנות הברית מעונינות מאד שהם יחזרו למדינה, היתה המסקנה ברורה. "אם כולנו פושעים..." האנגלים וה" אמריקאים התקשו מאד להסיק מסקנה זו. אולם גם הם לא יכלו להתחמק מלפייס את הקצינים במעשה אחר: שחרור שני המר-

המלכה בכתה. הממשלה הקימה 140.000 מקומות ישיבה לאורך המסלול, אולם היא כבר הפקיעה 120.000 מהם כדי לחלקם בין עובדי המדינה, חברי ארגוני סעד וצדקה, פעולי האיגודים המקצועיים וכל שאר האנשים שכבוד זה עלול לשמש פרס למעשיהם הטובים. התוצאה היא שני-

אליזבט ה"ז והדוכס מארינבורג
מלפנים, בצד, אולי גם מאחור

עלים הגרמניים שנוונו למאסר בעון פשעי מלחמה. בשקט גמור, מבלי לתקוע בחצוצרות, שוחררו עתה המרשל אריך פון-מנשטיין (ששמו האמיתי היה ליונסקי, ושנחשב זמן רב ליהודי מוססה), אולי מפני שהיה המוח המבריק ביותר בין מתכנני המיבצעים הגר" מנימים, תיכנן בין השאר את הפלישה לצר" (פת) והמרשל אלברט פון-קסלרינג (מצביא חיל-האוויר שפקד על הגרמנים בחזית אי-טליה, שעה שהבריגדה היהודית הגיעה ל" חזית זו). האמתלה? השנים זקוקים לרפוי, קבלו חופשה "זמנית". משפטיהם של מרשלים אלה עוררו בשע" הם ויכוחים חריפים בין קציני כל העולם. הם נשפטו בעון פשעים שלא הם ציוו על ביצועם, אלא שבוצעו בתחום פיקודם על ידי מנגנון מיוחד. הם הואשמו בזאת שלא מנעו את הפשעים.

אחד המתנגדים החריפים לפסקי-הדין היה הלורד ברנרד מונגומרי. הוא וחבריו טענו שאם יבקעו תקדים שהקצין אחראי למע" שים אשר המנהיגים הפוליטיים החליטו עלי- הם, התערער לחלוטן המשמעת הצבאית ב" כל הארץ, וכל קצין ירהר תחילה על ה" תוכן המוסרי של כל פקודה לפני שיבצע אותה. חשש שני: שפוט גנרלים מנוצחים יתפזר נוהג בינלאומי. התוצאה האפשרית, לדעת הקצינים: במלחמה הבאה יתחמקו כל המפקדים מכל אחריות, ברגע שיחששו כי מדינתם עלולה להפסיד במלחמה. בעיני הגרמנים הבעיה היא הרבה יותר פשוטה. אמרו הם: אם שופטים גנרל גרמני בעון הריגת כמה מאות איש, מה בנוגע לקצינים האמריקאים שפקדו להשמיד בפצ" צה האטומית את הירושמה ונגסקו, או ה" ריסים ששלחו מליוני שבויים למחנות-מות בצפון הרחוק?

בריטניה
גאה. אך פושטת רגל

נשיאים יכולים להבחר באמריקה, קוי מפ" לגה יכולים לשנות כיוון בבריית-המועצות, כושים יכולים להתקומם באפריקה. את ה" אורח הבריטי בשנת 1952 מענין מאורע הרבה יותר חשוב (בעינינו): הכתרת הור מלכותה, המלכה אליזבת. היום הגדול, ה"ז ביול, מתקרב ובא. רק שיפשו או אופטימיסט עזר מנסה להשיג חדר בבית-מלון לונדוני לאותו יום. סוכנויות רבות מתכוננות לשכן את אורחיהן מרחק של 50 קילומטר מחוץ לביירה. להביאם למ" קום המאורע במכוניות פרטיות. חברה אחת אף הציעה הצעה מיוחדת לאמריקאים: לשי" כור חדר מחוץ לעיר, לקנות מכונית בדול" רים, להשתמש בה כדי לפנוי העירה, לשי" כור את המכונית יום לפני ההכתרה ולהשי" חמש ברוח כדי לקנות בשוק השחור מקום ישיבה ליד מסלול התהלוכה.

חיר הכרטיס בשוק החופשי כבר הגיע ל" 1000 ל"י. איש אינו יכול לדעת מה יהיה המחיר בעוד 7 חודשים, כשלהקות-להקות של תיירים אמריקאים תרונה על העיר האומי ללה. היוזמה הפרטית כבר יודעת כיצד לנצל את המאורע. פירמות העובדות למען היצוא כבר שמו את ידהן על כל החלונות הטובים לאורך המסלול, מתכוונות להעמיד אותם לרשות לקוחותיהן מעבר לים. אמר תעשיין ידוע: "נאפשר ללקוח ולאשתו לחזות ב" הכתרה, הוא יזכור זאת כל ימי חייו!" עד כה התנחמו המיליונים שיוכלו לראות את הטכס במכשירי הטלביזיה. אולם על אלה ירדה כרעם החלטת המלכה ובעלה, ה" דוכס של אדינבורג: לא יורשה לשום צלם טלביזיה לקלוט את הטכס. ההחלטה נתקבלה בצעקות של מרי. אולם אחרי מחשבה שניה נכמרו רחמי הנתינים על הוד מלכותה.

שאל עיתון: "האם נתאכזר בה? האם נשכח שמלכנו הקודם מת מפני שעבד קשה מדי בשבילנו?" אחרים זכרו שהמלכה מרי, סבתה של אליזבט, פרצה בככי מרוב הת" רגשות בשעת הכתרת בעלה. הם שאלו את עצמם אם לא יהיה זה חילול קודש אם יראה כל העולם את מלכתם בוכיה, או מנגבת את הזיעה ממצחה, ברגע התגייג של חייה. מושקד מלכותי. המלכה עצמה, הדוכס ויועציה עמוסים גם הם דאגות למכביר. אין כמעט תקדים להכתרת מלכה נשואה בכרי" טניה, ובלי תקדים אין חכמה. מה יעשה הדוכס? האם יעמוד ליד המלכה, או ישב נאחוריה? האם ישב לידה במרכבה העתי" קה שתוביל אותה. לטכס, או שמא ירכב לפני או מאחורי המרכבה, על סוס? התקדים העיקרי הוא טכס ההכתרה של המלכה אן, בשנת 1702. אולם אותה שעה לא היתה עדיין קיימת המרכבה בה תיסע אליזבט. המלכה אן סבלה ממחלת פרקים, ומלבד זאת היתה כה שמנה עד שלא יכלה ללכת ברגל יותר מצעדים מספר. לכן הובאה כל הדרך לכנסיה באפריזון, דבר שלא מצא חן ביותר בעיני האצילים המסכנים שנשאו את העומס המלכותי. גם ככנסיה עצמה נ"ש אה המלכה בכיורה. כל זה מקשה מאד על קביעת מקומו של הדוכס השנה. אך מאחר שידע היטב את מי הוא נושא לאשה, אין איש כרחם עליו במידה הראויה.

בסך הכל מצב הרוח מרומם למדי. אולם לפחות עתון אחד הכניס לאוירה נימה פרו- זאת צורתה. שאל הדיילי אקספרס, עתונ של הלורד ביברברוק האימפריאליסטי: מדוע קבעו את הטכס בשיא עונת התיירות, כשבתי-המלון מלאים ממילא והבזיונים נ"ש פכים כמעין המתגבר, במקום לקבוע אותו בעונה המתה, דבר שיוכל היה להוסיף מ" צלצלים לכיסה של בריטניה הגוהה אך פני שטת הרגל?

* דבר שאף חבר אחד של בית המלוכה אינו אוהב לעשותה. מאז נפל המלך ג'ורג' החמישי מטוסו בשעת מפגד חגיגי, כמעט שבר את מפרקתו.